

JIŽNÍ NÁDRAŽÍ JSEM MĚL UPŘÍMNĚ RÁD. Připomínalo doby, kdy byla nádražím věnovaná stejná péče jako dnes letiš-
tím. Secesní kov držel klenbu, držel sklo. V rozích zelený
a růžový kytky, tak vysoko, že rytcovy drobnokresby na
nich nebyly vidět. Možná že tehdy si řemeslníci ještě my-
sleli, že ty jejich výtvořiny vidí Bůh. Aspoň některý si určitě
dávali bacha. Žádný volnomyšlenkář by tyhle kovový, do
sebe se zavíjející spirály nevytvořil, to dá rozum. Možná
ale že je to nějaký zednářský symbol, obdivoval jsem
kov a sledoval to nekonečno, až mě zamrazilo. Pak mi
před očima ze tmy a mlhy kosmického tunelu, kam jsem
šťastněj padal, vystala podobizna Julese Verna, v jednom
dobrém dni jsem tenhle daguerrotyp od Rondéa s hlu-
páčkem směnil za kartón goloásek. Jeho starší brácha ho
pak málem zabil, přišli s prosíkem, ale nepovolil jsem, ob-
chod je obchod i ve zvířecích časech.

Dřevěný dveře od záchodů byly taky secesně vypravený, panty s nymfami, petlice a kování, měly rozměr tak šesti sídlištních dřevotřísek na kliku. Jako by byly stavěny pro muže obřích postav. Celý nádraží jako by bylo zbudovaný pro nějakou jinou, zmizelou rasu. Kdyby se tu náhle zjevil jeden z Atlanťanů, místní chamraď by jistě vzala do zaječích. Sám bych nezůstal pozadu, ale dokonalý tesař z bejvalýho konce století tu žádnou díru nenechali. Chtěl jsem ještě do čekárny, chvíli obdivovat obrovský kachlový kamna. Nestvůry tam kdysi zřídily Rudý koutek a Čestnou stojku milicionáře, často jsem tam v tichých chvílích meditace dlel jako jediný návštěvník.

U stánku před nádražní halou jsem se posílil kávou a orloj v mozku se začal zas snesitelně rozbíhat, na lavičce jsem zahlédl známou tvář. Mičinče, ahoj! Mičinec byl starší o tolik, že mě kdysi napálil: za střepy z rozbité lahve jsem mu vyměnil otcovy hodinky, kvůli Maškalířový mě zranil bruslema, zlomil mi luk zn. Malý bizon, pálil mě zapalovačem, donášel a žaloval, svedl na mě všechno, co v domě, kde naše rodiny bydlely, rozbil nebo ukrad. Ale naši otcové se už rozpadli v prach, zbytky rodin se rozešly po ústavech, garsonkách a krchovech, ty hodinky by byly dnes strašně nemoderní a z půvabného rusovlasého stvoření by časem asi stejně byla nějaká ohnivá bába, staré

křivdy byly zapomenuty, jak se máš, Mičínče? Seděl zkroucený na lavičce, něco si bručel, levičku tisknul k boku, otočil se po mně a pak vytřeštil oči, hodil hlavou k obloze, napjal se a ztichnul. Ruka mu sklouzla z lavičky, měl zakrvácený bok.